

Caracterizarea personajului Niculae Moromete din opera Morometii scrisa de Marin Preda-prima parte

Personaj principal, dinamic, multidimensional, exponential; alter ego al autorului.

Modalitati de caracterizare:

â€” caracterizare directa: portretul facut de narator si de alte personaje; autocaracterizarea;

â€” caracterizare indirecta: prin propriile actiuni, simtiri si ganduri; prin mediul in care traieste; prin comentariul naratorial; prin limbaj.

Din perspectiva volumului al doilea al romanului, precum si din marturisirile prozatorului, Niculae Moromete este unul din mesagerii cei mai fideli intre lumea operei si personalitatea autorului, in legatura cu el, fraza, chiar si atunci cand exprima o realitate dura, se incarca de o abia perceptibila nota de participare afectiva.

Fara indoiala, spre Niculae se indreapta o mare afectiune a autorului, incat, din perspectiva volumului al doilea al Morometdor, precum si din marturisirile prozatorului, il putem considera unul din mesagerii cei mai fideli intre lumea operei si personalitatea autorului (v. Imposibila intoarcere, Viata ca o prada).

In legatura cu el, fraza, chiar si atunci cand exprima o realitate dura, se incarca de o abia perceptibila nota de participare afectiva. Un portret al lui Niculae, in culori reci si linii severe, apasate, are menirea sa sublinieze contrastul dintre saracia lucie si resursele complexe ale premiantului care, chiar in ziua serbarii, purta pe cap palaria tatalui: "Asa cum se oprise, cu obraji negri-galbeni de friguri, cu capul mare, peste care pusese palaria destul de veche a tatalui, in camasa si cu picioarele desculte si pline de zgarieturi, Niculae parca era o sperietoare". In alta parte se ivesc aceleasi sumbre amanunte: "Pe poarta gradinii intra un baiat de vreo doisprezece ani. Avea capul gol si camasa de pe el ferfenita. Picioarele goale erau pline de zgarieturi vechi cu urme de sange inchegat cu praf.

Dorinta lui arzatoare este sa fie dat mai departe la scoala. Tatal nu o prea intelege, dupa cum nu o inteleg nici fratii sau surorile lui. Ar fi fost o cheltuiala in plus pe capul familiei. Copilul cunoaste de mic viata aspra a satului, e trimis cu oile, iar Bisisica, oaia capie, ii face zile amare. Baietii il terorizeaza ("Vrand-nevrand, invatase sa se lupte si sa se bata cu ciomagul").

Asculta incantat cum povesteste tatal (despre ai lui Pisica, spre exemplu) si, la un moment dat, are un gest tipic morometian: lucrau la incropirea unei porti iar el ii intinde lui Paraschiv, care nu era atent, cuie cu partea ascutita inainte. Nu isi batuse joc tatal de atatea ori de prostia lui Paraschiv, Nila sau Achim?